

OM ATT SLÅ SIG FÖR BRÖSTET

Lars Hertzberg

Man kan fråga sig varför _Jan Otto Andersson_ och jag har så svårt att komma överens, trots att vi troligen i praktiken har samma inställning till etniska konflikter. En anledning är kanske den att vi är ute i olika ärenden. Andersson vill diskutera vad man kan göra för att komma till rätta med de problem som uppstår kring etniska motsättningar, medan jag snarast velat få ett grepp om hur problemen ska förstås (vilket kan vara viktigt som en förberedelse till att lösa dem). En av mina centrala tankar har varit att det inte finns någon skarp gräns mellan en uppenbart fördomsfull och en skenbart oskyldig inställning till andra folkgrupper, och att rötterna till etniska fördomar ligger betydligt djupare än vi i första hand är benägna att tro.

Andersson: 'Om jag förstått Hertzberg rätt borde man för det första inte få uppmärksamma att "svartskallar" fuskar oftare än genomsnittet. För det andra borde man inte ha ordnat en razzia i Rinkeby. Båda handlingarna är enligt honom rasistiska.'

Om det senare har jag inte sagt någonting. Däremot medger jag att jag har svårt med talet om svartskallar, inte bara med själva beteckningen utan också med den bakomliggande förutsättningen att alla personer med ett påtagligt icke-nordiskt utseende kan bedömas i klump.

Men jag har inte sagt att det är rasistiskt att uppmärksamma kulturella skillnader. Mycket beror ju på i vilket sammanhang och i vilken anda det görs.

I varje fall kan det vara hälsosamt att försöka komma ihåg att vår benägenhet att slå oss för bröstet och glömma bort de mörka sidorna i vår egen kultur knappast känner några gränser — också i den meningen att den är en universell mänsklig svaghet.